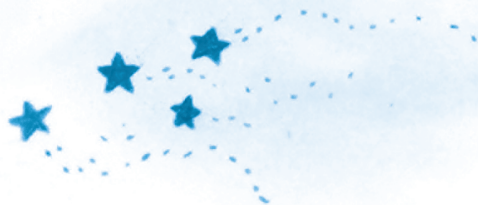

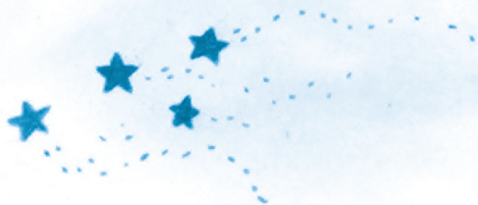
Jeremy Strong

LIŠKA
JDE NA
SEVER

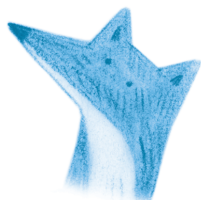

LIŠKA
JDE NA
SEVĚT

LIŠKA
JDE NA
SEVER

Jeremy Strong

slovart

Text © Jeremy Strong, 2024
Illustrations © Heegyum Kim, 2024
Translation © Iveta Poláčková, 2025
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2025
All rights reserved

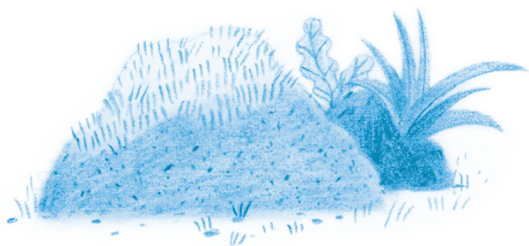
Liška jde na sever

Z anglického originálu *Fox Goes North*
vydaného nakladatelstvím Scholastic v roce 2024
přeložila Iveta Poláčková
Redigoval Ondřej Pauser
Korektury Adéla Lapáčková
Editorka Kateřina Eliášová
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o.,
Oderská 333, 196 00 Praha 9 – Čakovice, v roce 2025
Vydání první

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce

ISBN 978-80-276-1159-1
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz
info@slovart.cz

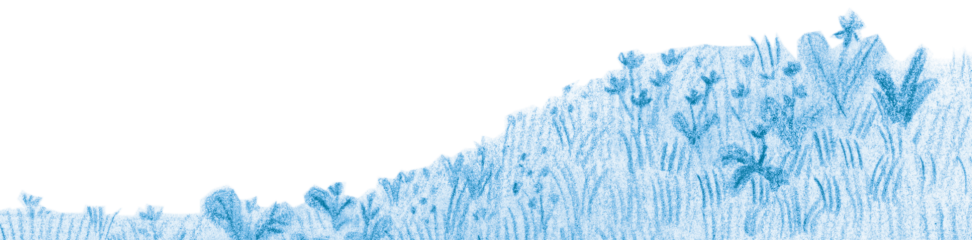
Tuhle knížku věnuji svým třem sourozencům,
Mikeovi, Jenny a Adrianovi,
jejich dětem a vnoučatům,
svoji nejdražší Gillie,
svému synovi Danielovi
a dcerám Jessice, Rose a Izzie.
(A samozřejmě všem šesti vnoučatům.)

Obsah

Co liška uviděla?	13
Nově příchozí	35
Goriloslon	61
Tmavé skvrny	81
Archa	101
Liška prozrazuje tajemství	125
Řeka	141
Hřmící řeka a nečekaná pomoc	161
Útok vlků	185
Liška jde na procházku	201
Cesta domů	219
Poznámka autora	235
Poděkování	237
O autorovi	238
O ilustrátorce	239

SNĚŽNÉ HORY

most

liščíno
listí

spadlý strom

POLÁRNÍ ZÁŘE

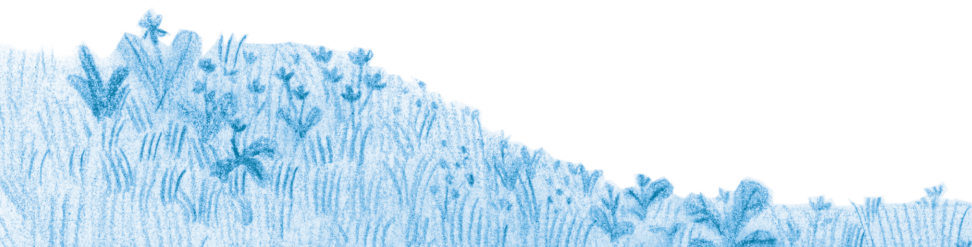

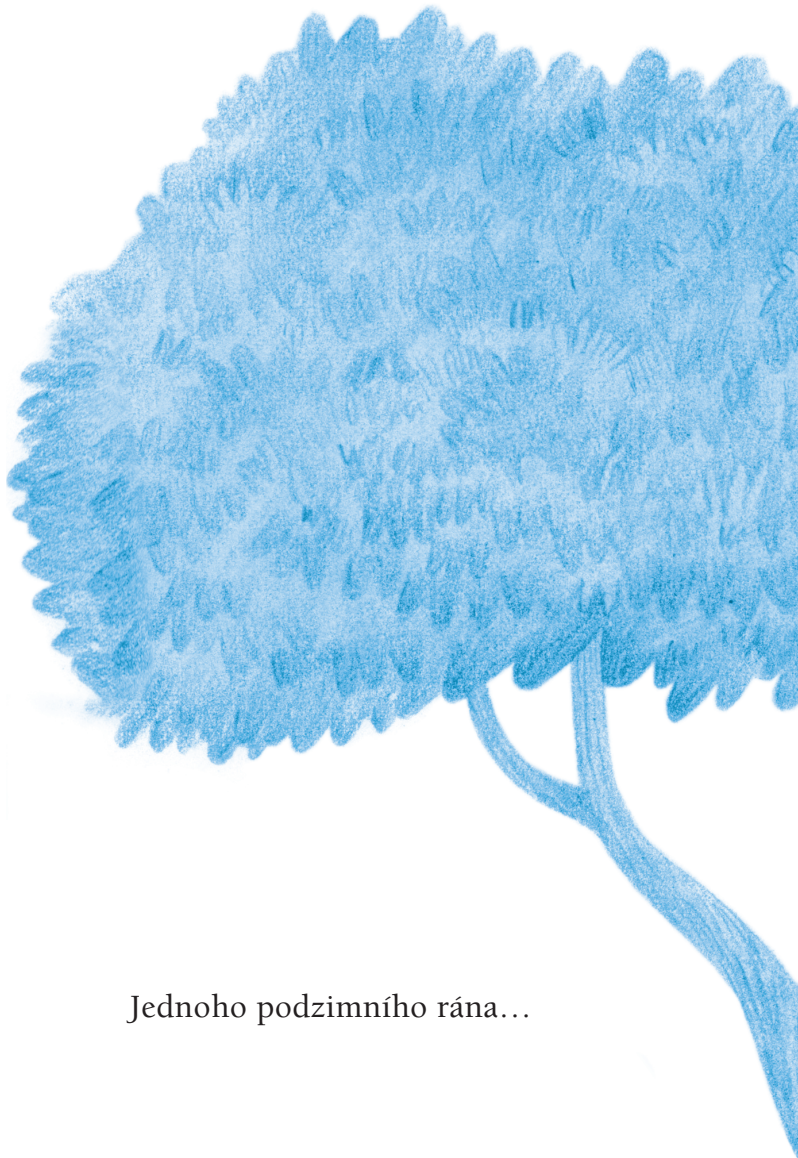
NEBEZPEČÍ

bobří
hráz

ŘEKA

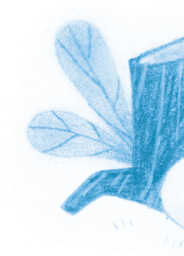
VELKÝ
lesní požár

Jednoho podzimního rána...

Co liška uviděla?

Liška seděla uprostřed stezky. Vedle ní ležel úhledně sbalený modrý kufrík. Na chvíli ji přepadl zvláštní pocit. Chystalo se něco nezvyklého a vzrušujícího. Liška si byla jistá, že se to stane právě dnes.

Zavřela smaragdově zelené oči a zvedla bradu k podzimnímu slunci. Bylo brzy ráno, ale i tak už bylo

teplo. Její jemné vousky sebou zacukaly. A zase! Ten zvláštní pocit se vrátil. Hluboko uvnitř.

Liška utrhla bílou kopretinu. Prozkoumala její okvětní lístky a pokývala hlavou. Obrátila květinu vzhůru nohama a prohlédla si ji zespodu. To jí mohlo napovědět něco víc o zvláštním pocitu, který se jí usadil v kostech. Liška uměla číst z květin. Byla to

rostlinoložka.

Občas jako by dokázala vidět do budoucnosti.

Když našla pod okvětními lístky světlé flíčky, znamenalo to, že bude brzy pršet. Když jeden nebo dva okvětní lístky chyběly, předpovídalo to hromy, možná i bouřku. Tmavě červené okraje okvětních plátků věstily smutnou událost. Ale tentokrát ke svému údivu uviděla nepatrný modrý kruh

okolo středu kopretiny. Vykulila oči. Tohle bylo vážně neobvyklé. *Hmmm*. Modrý kruh znamenal, že se brzy přihodí něco výjimečného.

Rozhlédla se kolem sebe. Všechno vypadalo normálně. Byl překrásný podzimní den. Obloha byla modrá. Vítr se utišil. A přesto se mělo stát něco výjimeč-

Ach! Co to bylo za podivný zvuk?

Dál po cestě, dole za kopcem, se ozývalo hluboké bručení a vysoké houkání a cvrlikání. Něco tam klapalo. Něco tam cinkalo. Zkrátka to byl pořádný rámus.

Liška přelétla pohledem vršek kopce. Zvuky nabíraly na hlasitosti. Ať už původcem toho hluku bylo cokoli, blížilo se to. Liščin ocas byl ve střehu. Její uši byly ve střehu. I její čumák byl, no, ve střehu a nasával okolní vzduch.

A pak se konečně zdroj všeho toho klapání, bručení, houkání a cvrlikání začal objevovat.

Nejdřív to byly majestátní parohy připomínající talíře. Patřily velké losici, která se neměnným tempem vlekla k lišce.

Liška zůstala zírat. Losice táhla cosi obrovského. Skřípalo to, vrzalo a drnčelo. Vydávalo to celou symfonii zvuků.

Byl to dům. Na kolech.

Liška byla ohromená. Takový dům ještě nikdy v životě neviděla. Střechu měl tyrkysově modrou. Stěny byly tmavě žluté a okenní rámy natřené červenou, zelenou a oranžovou barvou. Všude byly zářivé vzory: klikyháky, puntíky a kolečka, rovné i zvlněné čáry, kruhy, tečky a neuspořádané obdélníky. Celý dům hýřil barvami – bylo to jako zmítající se duha na kolech. A losice byla zapřažená před ním a táhla ho po stezce.

Liška vstala a vyčkávala. Byla tohle snad ta výjimečná událost, kterou předpověděla kopretina? Odpověď, na kterou liška čekala?

Dům na kolech se přibližoval, až se ocitl přímo před liškou.

„Aaaaaa – ZASTAVIT!“ křikl medvěd, který řídil vůz, a prudce zatáhl za velkou dřevěnou brzdovou páku.

Medvěd měl hlas tak hluboký, že to znělo, jako by promluvila hora. Seděl na přední verandě v buclatém, pohodlném křesle. Vypadalo to, že si srst mezi ušima nabarvil na oranžovo-červeno se zábleskem zelené.

Liška zrovna dumala nad tím, jak prazvláštně se dnešní ráno vyvíjí, když vtom se od medvědovy hlavy oddělil barevný proužek, roztáhl křídla a vzlétl.

Ve skutečnosti to byl až příliš velký tukaní zobák. Tukan přiletěl dopředu a usadil se na obrovském losím parohu. Jedno oko mu zakrývala klapka a z krku mu na provázku visel malý dalekohled. Upřel na lišku zdravé oko.

Tukan nahrbil ramena a zeptal se: „Přítel, nebo nepřítel?“ Hlas měl ostrý a každé slovo odsekával, jako by ho pečlivě odstříhával nůžkami.

Lišce jeho otázka takhle bez úvodu připadala neomalená. Nebylo by „Dobré ráno“ zdvořilejší? Nebo třeba radostné „Není dnes překrásně?“.

„Přítel, nebo nepřítel?“ zopakoval pták a sehnul se.

„To záleží,“ odpověděla liška klidně.

Tukan se zamračil. „Jak to myslíš? Na čem záleží?“

Liška se usmála. „Na tobě. Co jsi ty? Přítel, nebo nepřítel?“

„Ta tě dostala!“ zahřměl medvěd. „Hahaha! No tak, tukane, odpověz lišce. Řekni nám, co jsi, přítel, nebo nepřítel?“

Tukan zaklapal zobákem, urovnal si peří a odkašlal si. „Já jsem samozřejmě přítel,“ odsekl poněkud nepřátelsky.

Liška se znovu usmála. „Pak jsem taky přítel,“ řekla. „Líbí se mi váš dům.“

Tukan si odfrknul. „Vlastně je to karavan.“

Medvěd se hlasitě zahihňal. „Tukan každého rád opravuje! Vždycky trvá na tom, že je to karavan, ale už jsi někdy viděla karavan s verandou? Nebo balkonem? A opravdovou střechou a komínem? O tom pochybuju. Hahaha!“

„Už jsi někdy viděl dům *na kolech*?“ vrátil mu to tukan. „Je to karavan.“

Potom se sklonil ještě víc, až se zobákem téměř dotýkal liščina čumáku. „Jak bys tomu říkala ty, liško?“ zeptal se potutelně.

„Hmmm,“ šeptla liška. Tohle byla zjevně zkouška. Naklonila svou starou moudrou hlavu ke straně a nechala slunce, aby jí ohřálo mozek. Bedlivě se zadívala na dům na kolech.

„Vím přesně, co to je,“ řekla nakonec sebevědomě. „Je to domov.“

Medvěd zatleskal obrovskými prackami. „Vida! Dokonalá odpověď, tukane. S tím se nemůžeme přít.“

Dokonce i tukan vypadal potěšeně. „Domov,“ zopakoval. Zaklapal zobákem, jako by to slovo ochutnával. „Ano, to je pravda, že, medvěde? Náš domov.“

Medvěd se zadíval na lišku. „Liško,“ spustil, „copak tu děláš tak uprostřed cesty s kufříkem? Zřejmě máš někam namířeno.“

„Užívám si dne,“ odpověděla liška rozvážně, „a dumám nad tím, co se asi stane. Ale vy vypadáte, jako byste byli na cestě za dobrodružstvím.“

„Á!“ usmál se medvěd. „Máš pravdu. Putujeme za nádhernou, velkolepou a dechberoucí polární září. Poezií psanou na nebi.“

„A já jsem navigátor,“ vložil se do toho rychle tukan.

„Obávám se, že nevím, kdo je navigátor,“ přiznala liška. „Někdo důležitý?“

„To ano. VELICE důležitý! Znamená to, že říkám medvědovi a losici, kam mají jít. Mám magnetický zobák, vidíš, a to znamená, že přesně vím, kde je sever, ať ve dne, nebo v noci.“ Tukan začal pohupovat zobákem v různých směrech. „Tamhle je sever,“ řekl. „Tamhle západ,“ pokračoval a ukázal jinam. „Jih, východ, severov–“

„Au!“ vyjekla liška, když tukan otočil hlavou a srazil ji zobákem na zem.

